

* ΑΝΘΗ *

αἱ ἦτο ἀληθινὸν ἄνθος, ἀπὸ τὰ ἀδρότερα καὶ λεπτοφυέστερα τὰ ὁποῖα ἀνέδωκεν ἡ Ἑλληνικὴ γῆ καὶ ὁ γλαυκὸς οὐρανὸς τῆς. Ζηλοτύπως ἀπὸ τοῦ ἀνέμου τὴν ψυχρὰν πνοὴν τὴν προεφύλαξαν οἱ πρῶτοι μοσχοβολοῦντες μενέεδες καὶ τὰ χρυσίζοντα πέταλα τῶν χρυσανθέμων, ἀλλ' ἡ ψυχὴ τῆς, ψυχὴ ἄνθους, ἐπέταξε μακρὰν εἰς ἄλλους κόσμους, ἐκκλινε ὡς μαραμένον ἐπὶ τοῦ μίσχου τοῦ ῥόδου, ἅμα τὸν δυσχείμερον βορρᾶν διεδέχθη

τοῦ Ζεφύρου ἢ αὖρα. Εἰς τί ὅμως ἡμάρτησεν ἡ ὡραία κόρη, τὸ ἐγκαλλώπισμα αὐτὸ τῆς ἐκλεκτῆς κοινωνίας τῶν Πατρῶν, ἡ γλυκεῖα καὶ ὀνειροπόλος παρθένος, ἡ φωτεινὴ λόμις καὶ τὸ πῦρ πάσης ἀγαθότητος, διὰ νὰ τεθῇ, τόσον ἑνωρίς, ὑπὸ τὸν μυστηριώδη ἐναγκαλισμὸν τοῦ τόρου; Καὶ ἀκόμη περισσότερον, τί ἐπταίσαν ὅσοι τόσον τὴν ἠγάπησαν ἐπὶ τῆς γῆς, διὰ νὰ ἴδουν τόσον ἐξαφνικὰ κλειστοῦς διὰ παντὸς τοῦς ὀρθαλμοὺς ἐκείνους ἐξ ὧν ἀπήστραπτεν ἕνα φῶς εὐτυχίως τὸ ὁποῖον ἐπέχεον ἐπὶ τῆς υπερηφάνου καὶ περικαλοῦς μορφῆς τῆς τὴν αἰγληνέας ἀγίου καὶ ἡρέμου μειδιήματος;

Οὔτε ἡ ζωὴ δέκα ἐννέα ἐτῶν, οὔτε ἡ οἰκογενειακὴ στοργικὴ θερμότης, ἡδυνήθησαν νὰ δεσμεύσωσι τὴν φυγὴν τῆς τόσον ἔραστῆς καὶ τόσης ἀλησιμονήτου εὐφυίας ὑπάρξεως, νὰ κρατήσουν τὸν ἀδικὸν χαμὸν τῆς καλλιτεχνικῆς ἐκεί-

(* Ἐξοχὴ ἐπὶ τῇ βάσει ἀτυχοῦς φωτογραφίης)

❖ ΦΩΦΩ Γ. ΔΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ ❖

(* Ἀπέθανεν ἐν Πάτραις τὴν 12ην Μαΐου 1912)

νης φύσεως, ἥς τὸν ἀφανισμὸν ἀνεκκλήτως εἶχε καταδικάσῃ σκληρὰ Εἰμαρμένη. Διήλθεν ὡς ὀπτασία, ἐσκέδασε μίαν λευκὴν ἀκτινοβολίαν ἣν κατέχει πάντοτε ἡ νεότης καὶ ἡ χάρις, δι' ὧν ἡ γοητευτικὴ φύσις προνομικῶς προικίζει ἐλίγα διαλεγμένα ὄντα εἰς τὸν κόσμον αὐτὸν καὶ, ἀκολουθοῦσα ὁλοῦς ἐκείνους ὅσοι ἐσβυσαν πρὶν εἰπεῖν τὸ μυστικὸν τῶν ἐδῶ εἰς τὴν γῆν, ἡνοίξε τὰ παρθενικά περὰ τῆς πρὸς τὸ ἄπειρον κυανοῦν ἢ **Φωφῶ Δρακοπούλου.**

Ἐπρεπε νὰ ἀπέλθῃ μετὰ τὴν εὐωδίαν τοῦ ἄνθους, μετὰ τὴν λευκότητα ἀληθινοῦ ἀγγέλου. Ἀλλὰ πόσον σπαραγμὸν ἀρῆκεν ὀπίσω· ἀλλὰ ποῖον ἀκοίμητον ἐδύνημα κατέλειπε ἀποπτᾶσα. Ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἀτελής καὶ ἡ φιλοσοφία δι' αὐτὸν εἶναι ἀνίσχυρος ἐνώπιον τῆς ἰσχυρᾶς ἀλγηδόνος. Καμμία πεποίθησις δὲν ἐπυλύνει ταχέως τὴν ψυχικὴν ἐδύνην ἣν ἀφίνει ἡ ἀγάπη καὶ διανοίγει ὁ Θάνατος... ὅστις μόνον σπαραγίζει τὰ ἄγρια ἀδικήματα τῆς Μοίρας...

Πλησίον τῆς πολυθρηνήτου **Φ. Δρακοπούλου** πᾶσα ἀνθρώπου ψυχὴ ἐννοοῦσε τὴν ἀθανασίαν τῆς καὶ μὲ χαρούμενον βλέμμα προσητένισε τὸν οὐρανόν. Πάντοτε χαρούμενη ὡμοίαζε μὲ τὸ κύμα τοῦ γελᾶ φιλῶντας τὴν ἔρημην ἀκτὴ καὶ αἰώνια ψιθυρίζει γλυκὰ εἰς τὸν διαβάτην μυστηριώδεις φθόγους αἰωνιότητος. Ἐὰν **Φωφώ**, ἔλα τ' ἀνθρώπινα πλάσματα εἶχον τὰς ἡμέρας των τόσο ἀθῶας καὶ χριστιανικὰς ὡς τὰς δικὰς σου, ἔπρεπε ἡμεῖς οἱ ἐδῶ διαβιῶντες ὑπὸ τὴν σκιάν τοῦ διαρκοῦς ἄλγους καὶ τῆς ἀνίας, ἣν χαρίζει ἡ νεκρὰ γῆνιν ζωῇ, γονυπετεῖς νάϊκετεύσωμεν τὸν Δοτῆρα παντός ἀγαθοῦ νὰ τελειώσῃ τὸ μυστηριώδες ἔργον τῶν χειρῶν του, ἔπου ἡ ὀδὴ καὶ ἡ χαρὰ συγκρατητὰ ἀκολουθοῦν τὸ ἓνα τὸ ἄλλο, καὶ ν' ἀνακαλέσῃ εἰς τοὺς κόλπους του τὸ οὐράνιον πλαστούργημά του, τὸν ἄνθρωπον, ἐξαγνισθέντα πλέον ἀπὸ τοὺς κλείδωνας τῆς ἐπιγείου σκηνῆς καὶ γενόμενον ἐπίσης ἀγαθὸν ὡς ἡ αἰώνιος πηγὴ, ἐξ ἧς ἐξέρρευσεν.

Καὶ τὴν στιγμὴν αὐτὴν ποῦ τόσο ἥσυχα κοιμᾶσαι εἰς τὸ ὑστερνό σου στρώμα, τὰ μειδιῶντα χεῖλή σου μοῦ φαίνεται ὅτι νὰ λέγουν εἰς τὸν κόσμον:

«Θάνατε, ποῦ εἶναι ὁ θρίαμβός σου;»

Κακότυχος μήτηρ! Ἀτυχεῖς ἀδελφοί! Γεμίσατε τὴν δακρυδόχον τοῦ ἀνθοσκεποῦς τάφου τῆς μὲ τὸ ἀστείρευτον δάκρυ τοῦ παντοτεινοῦ σὰς πόνου καὶ ἐλπίσατε εἰς ἀχώριστον συνάντησιν μιᾶς ἀνεσπέρου ζωῆς καὶ τελειότητος, ἔπου βασιλεύουν οἱ ὠραῖοι νεκροὶ καὶ θαυσιλῶς ἀνανεοῦνται τὸ θέλημα τοῦ ἀληθοῦς Ἰδανικοῦ Κόσμου....

(Μάρτιος 1914)

I. ΑΡΣ...

✿ ΣΤΟΝ ΒΑΣΙΛΕΑ ✿

Βουλγαροκτόνε Βασιλεῖ
Γενναῖε Στρατηλάτη
Ποῦχαις καρδίᾳ ἑλληνικῇ
Μὲ ὄνειρα γεμάτη,

✱

Ἡ μνήμη Σου αἰώνια
Θε νάναι στὴ ψυχὴ μας
Καὶ τὸ νομά Σου θάχουμε
Στὰ χεῖλή πρόσευχή μας,

✱

Ἡ Δόξα ὑπερήφανη
Σοῦ ἐπλεξε στεφάνι
Καὶ στὰ ξανθὰ Σοῦ τὰ μαλλιά
Ψηλά ψηλά τὸ βάνει,

✱

Καὶ Σὲ στολίζει ὡμορφα
Γενναῖο παλληκάρι
Βουλγαροκτόνε Βασιλεῖ
Ἀτρόμητο ληοντέρι.

(Ἀρετα)

MARIA K. MAMIDOY

